

[Ole Bjørn Kraft.]

ikke alene for os selv, men også for andre, at Europa bliver rigere ved, at også vi sammen med så mange andre europæiske stater som muligt deltager i dette arbejde.

Vi vil aldrig få den rigtige plads i det Europa, hvis konturer vi nu ser bryde frem, hvis vi kun møder op som ansøgere om at blive støttet. Nej, vi skal tilbyde åbent og klart vort medarbejderskab, at også vi kan arbejde konstruktivt og helhjertet med på det hus, den næste generation kommer til at bo i. Der er nemlig virkelighed i den fare, der truer, der er virkelighed i den styrke, fællesskabet kan give; der er inspiration og håb i dette sene gennembrud af den europæiske tanke, og derfor må det være regeringens opgave, som det er oppositionens opgave, at levendegøre dette syn i det danske folk, thi et modvilligt folk vil ikke kunne føre Danmark ind og frem i det europæiske fællesskab, ikke være med til at bygge det nye hus.

Vi tager dette skridt sammen med England, og det er fremhævet, at det er under denne forudsætning, beslutningen træffes; det er jo klart udtrykt fra alle sider, at således er det. Den højtærede udenrigsminister vil dog sikkert være enig med mig i, at hvis det nu skulle gå så ulykkeligt, hvad jeg ikke tror, at disse store bestræbelser for en udvidelse af fællesmarkedet skulle bryde sammen, så foreligger der en helt ny problemstilling, så er forholdene væsentligt ændret, og så må man tage stilling til de problemer, der da rejser sig, og gøre det frit.

Der er to områder, som danske ved en historisk beslutning som den, vi står over for, altid må tænke på: vi må tænke på vore landsmænds stilling i Sydslesvig, og vi må tænke på vore nordiske frænder og naboer, som vor historie er så tæt forbundet med, således som den også vil være det i fremtiden. Jeg var glad for de udtalelser, som mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Poul Møller, fremsatte om disse to grupper; jeg er ganske enig med ham, og jeg synes, det var godt, det blev sagt på den måde, som det skete.

Med hensyn til stillingen i Sydslesvig er det min opfattelse, at hvis Europa bliver, hvad vi forventer og har lov til at regne med, et virkeligt samarbejdende, loyalt

og frit samarbejdende, Europa, så vil grænserne ikke skille på samme måde som før. Det folkelige og kulturelle samarbejde vil da kunne foregå uden nogen hindring af grænserne, og det vil være helt naturligt, tror jeg, at mennesker søger til de åndelige kilder, som de længes imod. Det folkelige og kulturelle samarbejde bør og vil få de friest mulige kår, og vi tror, det er af betydning, at danske og nordiske indslag kommer med. Derfor mener jeg, at når vore landsmænd bevidst og klart styrker deres folkelige og kulturelle samhörighed med Danmark og med Norden, vil de yde Europa en tjeneste dermed, forøge Europas åndelige rigdom og samspillet mellem forskellighederne.

Om Norden vil jeg kun sige, at jeg ikke vil opgive håbet om, at en bred nordisk tilslutning vil blive resultatet af landenes drøftelser, thi det vil unægtelig være af den allerstørste betydning, om de nordiske lande i fællesskab under den ene eller den anden form kan deltage i dette arbejde; det vil betyde en styrkelse af den nordiske kultur, en styrkelse af den nordiske tankeverdens indslag i Europa. Der skal i nær fremtid holdes et møde i Nordisk Råds økonomiske udvalg, hvor altså ministre fra de forskellige lande deltager; jeg håber og venter, at der her trods alle modsætninger kan blive en frugtbar forhandling som udtryk for en følelse af samhörighed og vilje til ikke at splitte, men at hele.

Jeg vil gerne også ved denne lejlighed gøre nogle bemærkninger om suverænitetssspørgsmålet, som forskellige talere har været inde på. Jeg synes, det må stå klart for enhver, der vil se, at dette begreb er undergået en væsentlig ændring i vor tid. Suveræniteten er ikke det samme i en verden, der er præget af et omfattende internationalt samarbejde og af gensidig økonomisk afhængighed. Suveræniteten er i vor tid ikke det samme, som det var i tidligere dage, hvor landene var afgrænsede, delvis isolerede selvforsynende enheder. Ikke mindst for et land som Danmark gælder det, at vor suveræniteten er undergået en væsentlig forandring i det 20. århundrede. Vi så det den 9. april, da vi opdagede, at vor suveræniteten i realiteten slet ikke havde eksisteret i lang tid, men var afhængig af militærmagten syd for vor grænse. Men også gennem det,